

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21Csp/132/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6616213940
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6616213940.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v spore žalobcu Ing. I. G., F.. XX.XX.XXXX, T. H., J. X, občana SR, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 256 907, Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava v konaní o priznanie práva na primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý poskytnúť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 200,-Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu čo do sumy 200,- Eur z a m i e t a .

III. Žalobca m á nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 85,38%. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na tunajší súd dňa 31.10.2016 sa žalobca domáhal určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25. 07. 2015 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov a v návaznosti na to žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplata prmeraného finančného zadostučinenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 25.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške 1 000,-Eur. Žalobca sa v zmluve zaviazal vrátiť sumu 1 968,-Eur, čiže okrem istiny odplatu a úrok spojený so spotrebiteľským úverom. Odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov bola vo výške 280,-Eur, čo v zmysle zmluvy predstavuje RPMN 28%. Úrok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 68,80% ročne, čo v prípade riadneho splnenia v dohodnutom termíne predstavovalo sumu 688,-Eur. Žalobca v návrhu poukázal na to, že zmluva uzavretá medzi ním a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch musia byť uzavreté vo forme stanovenej zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení a musia obsahovať zákonné náležitosti stanovené týmto zákonom. Žalobca má za to, že napadnutá zmluva neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, najmä je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f/ cit. zákona. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. V zmysle vyššie popísaného sa spotrebiteľský úver uzavretý zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2015 považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázal aj na výšku úroku 68,80% ročne, pričom zo štatistík Národnej banky Slovenska vyplýva, že

v júli 2015 bol priemerný ročný úrok pri úveroch so splatnosťou do jedného roka vo výške 7,98%. Rovnako sa javí aj uvedená výška RPMN ako nesprávna ku škode spotrebiteľa. Neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomných vzťahov medzi občanom a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Samotná zmluva ani len neobsahuje údaj o výške splátky, nie to ešte údaj, z ktorého by bolo zrejmé, v akej časti sa táto splátka započítava na istinu, úrok alebo poplatky. Údaj o výške splátky je zrejmý zo splátkového kalendára, ale tento nie je súčasťou zmluvy. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa § 53 ods. 4 citovaného zákona neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je okrem iného aj majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Žalobca má za to, že zmluva je z titulu absencie zákonných náležitostí zmluvou bezúročnou a bezpoplatkovou, takže žalobca bol povinný vrátiť iba tie finančné prostriedky, ktoré si požičal, t. j. 1 000,-Eur. Nakoľko žalobca na základy uhradil 1 968,-Eur, na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 968,-Eur, čo je žalovaný povinný vydať. V zmysle ustanovenia § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, kto na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobca má za to, že žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa a je preto mu povinný zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie a to najmä s ohľadom na výrazný zásah do jeho práv a neprimerané praktiky žalovaného pri poskytovaní úveru. Naliehavý právny záujem na určení neplatnosti časti zmluvy žalobca preukazuje tým, že v súčasnej dobe existuje stav právnej neistoty, v dôsledku ktorej žalobca uhradil žalovanému finančné prostriedky, na ktoré nebol povinný. Samotný žalobca má viacero pôžičiek, ktoré musí riadne splácať, a preto má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov, čím by sa mu čiastočne vykryli jeho pohľadávky.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 08.11.2016 uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi žalobcu a je toho názoru, že žalobca na určení zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, v dôsledku čoho sa domáha vyplatenia sumy zaplatenej nad rámec istiny, nemá naliehavý právny záujem. Žalobcu pritom zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má naliehavý právny záujem. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 52C/135/2014 zo dňa 25.05.2016. Žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 25.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 102303638, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi sumu vo výške 1 000,-Eur, ktorú sa dlžník zaviazal vrátiť s príslušným poplatkom vo výške 968,-Eur. Zákon č. 129/2010 Z. z. považuje zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov v prípade, ak dôjde k naplneniu § 11. Nakoľko nedošlo k naplneniu dôvodov, nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol dňa 25.07.2015 s predmetnou dohodou oboznámený, na znak čoho ju podpísal, a preto mal vedomosť aj o existencii náležitosti, ktoré v nej následne boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12. pravidelných mesačných splátkach po 164,- Eur vždy k 28. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 28.08.2015. Podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 304,10%. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach (nie jednorazovo, tak, ako je to ustanovené v zmluve o úvere), na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 28% stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN vo výške 304,10% dohodnutá v dohode o splátkach, predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia

zmluvy o úvere ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis, ktorým je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 1a ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov odplatu tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Nariadenie definuje odplatu ako úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytovaní peňažných prostriedkov. Žalovaný je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov a úrok nie je ani vyžadovaný pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale až po poskytnutí peňažných prostriedkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2015 je odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 280,- Eur, čo predstavuje RPMN vo výške 28,00%. V zmluve o úvere spotrebiteľ zobral na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpísania tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vo výške 25,88%. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že výška odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov je v súlade s nariadením a neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN ako aj uvedenie priemernej ročnej RPMN. Žalobca v prípade, že po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené právo žalobca nevyužil, z čoho jednoznačne vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 102303638 a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úvere. V zmysle § 451 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalovaný preto razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu.

3. Žalobca predložil súdu dňa 09.12.2016 písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že naliehavý právny záujem na určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2015 má žalobca ako spotrebiteľ v postavení slabšej strany, čo v spore osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov európskych spoločenstiev a tiež domáca právna úprava, pretože potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. Uvedené vyplýva aj z rozsudkov Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/934/2015 zo dňa 29.06.2016. Čo sa týka splátkového kalendára zo dňa 25.07.2015 s výškou splátky 164,- Eur v počte 12 s termínom poslednej splátky 28.07.2016 ma žalobca za to, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov, a iných poplatkov, s ktorej absenciou je spojený ten následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Zmluva obsahuje údaj o celkovej výške, ktorú mal žalobca zaplatiť a to 1 968,- Eur, v splátkovom kalendári je uvedená výška splátky 164,-Eur v počte 12, čiže žalobca mal zaplatiť žalovanému titulom zmluvy 1 968,-Eur, ktorá mala zodpovedať súčtu výšky poskytnutého úveru 1 000,- Eur a celkových nákladov spojených s úverom 968,-Eur. Je teda tiež zrejmé, že mesačné splátky vo výške 164,-Eur zahŕňajú splátky všetkých zložiek celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Zo zmluvy jednoznačne nevyplýva, ktoré konkrétne položky nákladov sú zahrnuté do mesačnej splátky, aká výška pripadá na splátky istiny úveru, aká na splátky úrokov, aká na prípadné iné poplatky, nie je teda ani zrejmé, v akej celkovej výške sú tieto položky nákladov spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahrnuté v sume 968,-Eur, ktorá podľa zmluvy predstavuje sumu celkových nákladov spotrebiteľa. Žalobca poukazuje na ustálenú judikatúru v oblasti ochrany práv spotrebiteľa, že každý z atribútov vyjadrených v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť. Žalobca zároveň poukazuje na nejednoznačnosť uvedenia termínu konečnej splatnosti, keď v zmluve je uvedený termín splatnosti 25.07.2016 a v splátkovom kalendári termín 28.07.2016, pričom oba dokumenty boli podpísané v ten istý deň. Taktiež rozporuje tvrdenie žalovaného, že dlžník si požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - dohody o plnení v splátkach. Nakoľko sa jedná o formulárovú zmluvu bez možnosti žalobcu ovplyvniť jej obsah, treba poukázať na skutočnosť,

že nebola v čase žiadania úveru na strane žalobcu vôľa zaplatiť ho jednorázovo, od začiatku mal žalobca záujem uhrádzať vzhľadom na svoje finančné možnosti úver v splátkach, pretože zmluvu ako aj splátkový kalendár uzavreli obe strany v ten istý deň, preto ťažko vyvodiť záver, že v ten istý deň mal žalobca záujem uhradiť úver jednorázovo a v ten istý deň požiadal aj o splátkový kalendár. Nemôže teda obstať ani tvrdenie žalovaného, že výška RPMN uvedená v zmluve vo výške 28% je vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke a naproti tomu RPMN vo výške 304,10% dohodnutá v dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa. RPMN má obsahovať celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, čím sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov a do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V predmetnej zmluve uvádza žalovaný RPMN vo výške 28%, čo zodpovedá podľa bodu 2 zmluvy odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 280,- Eur. Údaj RPMN vo výške 28% tak nezodpovedá preplateniu úveru podľa bodu 1 zmluvy vo výške 968,- Eur, preto je zmluvu možno podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výklad žalovaného je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ako i ustanovenia § 1 a § 1a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Ide o nekalé obchodné praktiky na strane žalovaného. Vzhľadom na to, že žalobca považuje zmluvu titulom absencie zákonných náležitostí za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, je žalobca povinný vrátiť žalovanému iba poskytnutú istinu úveru.

4. Okresný súd Lučenec rozsudkom č. k. 21Csp/132/2016-43 dňa 06.02.2017 vyslovil, že z dôvodu, že úverová zmluva uvedená medzi sporovými stranami je spotrebiteľskou zmluvou a napriek to u neobsahuje obligatórne náležitosti, má táto skutočnosť za následok, že sa na ňu hľadí ako na bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný je preto povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 968,-Eur ako rozdiel medzi veriteľom poskytnutou sumou a čiastkou vrátenou dlžníkom v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež zaviazal žalovaného, aby v tej istej lehote poskytol žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 400,-Eur. Súd žalobu čo do určenia, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 102303638 zo dňa 25.07.2015 uzavretá medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je považovaná za bezúročnú a bez poplatkov zamietol, nakoľko nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä hmotného práva).

5. Žalovaný podal voči rozsudku v zákonnej lehote odvolanie a navrhol jeho zrušenie. Zotrvál na názore, že nedošlo k naplneniu dôvodov, aby bolo možné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výška počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy. Dlžník (žalobca) sa zmluvou zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1 968,-Eur s termínom splatnosti dňa 25.07.2016. Následne však dlžník požiadal v ten istý deň o možnosť využitia splátkového kalendára - o uzavretie dohody o plnení v splátkach. Dlžník bol s jej obsahom oboznámený, na znak čoho ju podpísal. V zmysle dohody o splátkach sa dlžník zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12-tich pravidelných mesačných splátkach po 164,-Eur, vždy k 28. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 28.08.2015. Žalobca bol pri podpise zmluvy upovedomený o rozdielnej, nie však nesprávne uvedenej RPMN (RPMN je iná pri jednorázovom splatení, iná pri splatení v splátkach). Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvárania zmluvy. V zmluve o úvere je odplata pri poskytnutí prostriedkov vo výške 280,-Eur, čo predstavuje RPMN 28%. V zmluve o úvere zobral žalobca na vedomie, že výška priemernej hodnoty ročnej RPMN na poskytnutý spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy je vo výške 25,88%. RPMN neprevýšila dvojnásobok priemerných hodnôt RPMN ako aj priemernej ročnej RPMN. Žalobca poukazuje na závery Rozsudku súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala termíny splatnosti splátok pokiaľ podmienky zmluvy bez ťažkostí a s istotou umožňujú spotrebiteľovi identifikovať dátumy splátok. Žalovaný razantne odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon (§ 451 OZ). Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, zmluva o úvere nebola vyhlásená za neplatnú, právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný osobitne výrok súdu o priznaní finančného zadostučinenia v sume 400,- Eur nenapadol a ani sa k uvedenej otázke nevyjadril.

6. Žalobca navrhol rozsudok potvrdiť. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa jeho názoru žalovaný v odvolaní okrem všeobecných konštatovaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu, ako vyslovil okresný súd. Navyše sa súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami aplikovateľnými na konkrétny prípad. V tomto prípade súd nepochybil, keď aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a oprel sa o judikatúru vnútroštátnych súdov v oblasti ochrany spotrebiteľa. Nie je možné sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, keď tvrdí, že žalobca sa mal najskôr zaviazat' úhrade úveru jednou splátkou vo výške 1 968 Eur a v ten istý deň požiadať o možnosť splátkového kalendára. Žalobca nemal nikdy v úmysle platiť úver jednorázovo najmä za stavu, keď si žalobca predmetným úverom riešil nepriaznivú finančnú situáciu. Preto je tvrdenie žalobcu ohľadom výpočtu RPMN tendenčné. Súd správne považoval údaj o RPMN za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spočíva v nesprávnom uvedení RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd sa s touto otázkou vyčerpávajúco vypořiadal pod bodom 17. rozsudku. Žalobca opomenul, že vzhľadom na viaceré pochybenia z jeho strany, ktoré majú za následok, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, je plnenie žalobcu nad istinu úveru poskytnuté žalovanému bez právneho dôvodu. Odvolanie žalovaného proti výroku II. je tendenčné a bez poskytnutia akejkoľvek argumentácie.

7. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok okresného súdu v I. výroku, ktorým súd žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 968,-Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, potvrdil. Rozsudok okresného súdu v II. výroku o finančnom zadosťučinení a v III. výroku o trovách konania zrušil a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolací súd poukázal na to, že okresný súd vec správne skutkovo a právne posúdil pokiaľ mal zato, že predmetná zmluva je svojím charakterom zmluva spotrebiteľská a že úver, ktorý bol žalobcovi poskytnutý na jej základe je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd druhého stupňa sa plne stotožnil s dôvodmi, ktoré v tejto súvislosti uviedol v odôvodnení rozhodnutia okresný súd, na ktoré odkázal. V odvolacom konaní odvolateľ neuviedol iné dôvody než tie, s ktorými sa už vysporiadal okresný súd. Potom je správny aj záver okresného súdu o dôvodnosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného a odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 968,-Eur potvrdil z tých istých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd v súlade s ods. 2 ust. § 387 CSP svoje rozhodnutie bližšie neodôvodňoval iba dodáva, že rozhodnutie okresného súdu je v tomto odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. K námietke žalovaného týkajúcej sa RPMN ako obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere odvolací súd navyše uvádza, že informácia o RPMN má byť znázornená aj pomocou reprezentatívneho príkladu, čo v danom prípade chýba. Niet pochyb o tom, že RPMN je v prípade splatenia úveru jednou splátkou nižšia ako pri splatení vo viacerých splátkach. Potom, ak bezprostredne po uzavretí zmluvy o úvere o splatení úveru jednorázovo je následne uzavretá dohoda o splatení úveru vo viacerých splátkach, má to za následok zdraženie úveru (zvýšenie RPMN). Táto skutočnosť nie je spotrebiteľovi náležite odôvodnená a vysvetlená. K uzavretiu dohody o splatení úveru v splátkach spotrebiteľ pristupuje v domnienke, že sa tým nemení výhodnosť jeho úveru. Fakt, že dohodu o splatení úveru v splátkach spotrebiteľ uzatvára bezprostredne po uzavretí zmluvy o jednorázovom splatení (v deň uzavretia zmluvy) možno považovať za nekalú obchodnú prax žalovaného, tak ako konštatoval aj okresný súd vo svojom rozhodnutí, a na ktorú poukázalo aj rozhodnutie Bankovej rady NBS Slovenska zo 07.06.2016 pod č. GUV-709/2016.

9. Čo sa týka rozhodnutia o finančnom zadosťučinení, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie okresného súdu nemožno mať za náležité a presvedčivo odôvodnené. V rozhodnutí chýba odôvodnenie v intenciách daného prípadu - z akých konkrétnych zistených skutkových okolností súd vychádzal, keď žalobcom uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 400 Eur považoval v danom prípade za primeraný vzhľadom na intenzitu zásahu do práva spotrebiteľa (žalobcu). Aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje okresný súd (sp. zn. 3Obo 147/2007, 6Obo 302/2006) napriek tomu, že v súvislosti s priznanou výškou finančného zadosťučinenia vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je nárokom objektívnym, ktorý nie je viazaný na naplnenie akýchkoľvek subjektívnych podmienok, je ale zrejmé, že je treba mať na zreteli, že finančné zadosťučinenie a jeho výška má byť „kompenzáciou za nevyčísliteľné straty, ktoré postihnutý utrpel“, resp. „prihladne sa aj na to, aby náhrada ujmy predstavovala určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca týmto konaním žalovaného strpieť“. Inak povedané, aj keď predpokladom priznania finančného

zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na jeho ochranu, je treba zrozumiteľne uviesť, či a ktoré práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené postupom žalovaného a posudzovanou úverovou zmluvou v prejednávanej príhode. Okresný súd uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie v sume 400,-Eur odôvodnil ako veľmi mierny až poddimenzovaný, vzhľadom na to, že v zmluve sa nachádzajú „viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, na ktoré bolo vyššie poukázané“ (zjavne predchádzajúce body odôvodnenia rozhodnutia). V texte odôvodnenia okresný súd hodnotil RPMN ako neprijateľnú zmluvnú podmienku (žalovaného z tohto dôvodu stíha sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). Ďalej súd citoval z iných rozhodnutí súdov v obdobných veciach, avšak až na výnimku v závere bodu 21. odôvodnenia rozsudku (.....celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSTĚ s. r. o., ktoré pozostávajú z úroku a z iných poplatkov sa javia veľmi vysoké, v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSTĚ, kedy aj v spornom prípade sa jedná o obdobnú situáciu) súd neuviedol konkrétne dôvody porušenia v danom prípade pre priznanie finančného zadosťučinenia práve vo výške 400,-Eur. Aj keď náhrada škody v tomto prípade plní predovšetkým sankčnú funkciu, nie reparačnú funkciu, nakoľko sa okresný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení žalobcu zaoberal len okolnosťou, že žalovaný sa nezdržal uplatňovania nároku z titulu neprijateľnej zmluvnej podmienky, čo je len jedným z kritérií pri voľnej úvahe súdu pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, preto odvolací súd rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým súd žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 400 Eur zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Krajský súd ďalej uviedol, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, čo však neznamená ľubovôľu súdu. Pre svoju úvahu súd musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd pri svojich úvahách musí vychádzať. Je nutné prihliadnuť k tomu, akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobca zdôvodňuje, aké dôkazy v tomto smere označuje, avšak rozhodnú je úvaha súdu, ktorá smeruje k zisteniu primeranosti priznávaného zadosťučinenia v peniazoch. Súd musí o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a vychádzať z konkrétnych zistených skutkových okolností. Súd prihliadne na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Až na základe takto zistených skutočností je možné určiť výšku zadosťučinenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že hlavným kritériom pri finančnom zadosťučinení je kritérium primeranosti (výšku uvedenú v petite nemôže súd prekročiť). Okresný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení zjavne zvažoval tak ako je vyššie uvedené, len okolnosť, že žalovaný sa opakovane nezdržal uplatňovania nároku z titulu neprijateľnej zmluvnej podmienky, čo je len jedným z kritérií pri voľnej úvahe súdu pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Úlohou okresného súdu bude v ďalšom konaní postupovať v naznačenom smere, pričom pri výške finančného zadosťučinenia je potrebné, aby súd uviedol dôvody, prečo priznal finančné zadosťučinenie práve v ním ustálenej výške.

11. Okresný súd Lučenec následne vytýčil vo veci pojednávanie, na ktorom žalobca uviedol, že trvá na podanom návrhu aj v časti zaplatenia finančného zadosťučinenia. Uvedenú skutočnosť odôvodnil tým, že žalovaný uzavrel s ním zmluvu, ktorá je v rozpore so zákonom, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj súd prvého stupňa ako aj odvolací súd. Žaloba bola dôvodná a v rámci nej mal aj nárok na uplatnenie finančného zadosťučinenia. Uvedené primerané finančné zadosťučinenie si oceňuje na sumu 400,-Eur z dôvodu, že tým, že preplatil žalobu, vznikla mu škoda, pretože s tými finančnými prostriedkami mohol narábať inak a nemusel platiť splátky v takej výške, ako platil. Poznamenal, že žalovaný mal v držbe jeho peniaze, ktoré mu nepatrili a to nelegálne a dlhšiu dobu, preto žiada o zaplatenie finančnej ujmy. Upriamuje pozornosť aj na tú skutočnosť, že 29.05.2018 nadobudol právoplatnosť predmetný rozsudok v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 968,-Eur do troch dní titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Dňom 2. júna 2018 je už žalovaný v omeškaní, čiže aj z tejto skutočnosti jasne vyplýva, že žalovaný neakceptuje súdne rozhodnutie. Žalobca v ďalšom uviedol, že so spoločnosťou žalovaného vedie spory veľký počet občanov, POHOTOVOSTĚ však nikomu neplatí, takže aj z hľadiska výchovy a prevencie žiada, aby mu bolo finančné zadosťučinenie priznané.

12. Súd vo veci vykonal dokazovanie konštatovaním žalobného návrhu, zmluvou o spotrebiteľskom úvere, vyjadrením k žalobe, vyjadrením žalobcu, rozsudkom Krajského súdu Trenčín 5Co/934/2015-112, splátkovým kalendárom, rozsudkami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/76/2017-100,

Krajského súdu Žilina sp. zn. 17Co/477/2014 a Krajského súdu v Prešove 17Co/117/2016 a 21Co/168/2016.

13. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 497 Obch. zák. v znení ku dňu 25.07.2015 zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

15. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) v znení ku dňu 25.07.2015 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

16. Podľa § 52 ods. 2 OZ v znení ku dňu 25.07.2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

17. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení ku dňu 25.07.2015 tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

18. Prevedeným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 25.07.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX podľa zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1 000,-Eur, ktorý mal dlžník splatiť spolu aj s úrokom vo výške 68,80% ročne, čo predstavuje sumu 688,-Eur spolu s odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 280,-Eur. Spolu mal žalobca ako dlžník zaplatiť 1 968,-Eur a to do 25.07.2016. Žalovaný súbežne s uvedenou zmluvou o úvere uzavrel so žalobcom dohodu o splátkach označenú ako splátkový kalendár k zmluve č. XXXXXXXXX, z ktorého vyplýva, že žalobca má zaplatiť sumu 1 968,-Eur v 12. po sebe idúcich splátkach po 164,-Eur s termínom splatnosti zmluvy do 28.07.2016 pod ťarchou splatnosti celého úveru v prípade omeškania so zaplatením 4 po sebe idúcich splátok v plnej výške a pod ťarchou zmluvnej pokuty 25,-Eur v prípade omeškania so splátkou. Dokazovaním súd zistil, že napadnutá zmluva, aj keď je zmluvou spotrebiteľskou, neobsahuje zákonom predpísané náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a k) cit. zák. č. 129/2010 Z. z. v znení ku dňu 26.07.2015 a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, taktiež ani výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľská zmluva uzavretá so žalobcom neobsahuje najmä osobitne podstatnú, obligatórnu zložku spotrebiteľského úveru a to zákonne určenú výšku RPMN, ktorá bola uvedená nesprávne a to v neprospech spotrebiteľa. Spôsob, akým došlo k uvedeniu nesprávnej výšky RPMN tak, že žalovaný uzavrel so žalobcom bezprostredne po uzavretí úverovej zmluvy dohodu o splatení úveru vo viacerých splátkach, čo malo za následok zdraženie úveru (zvýšenie RPMN) bez toho, aby táto skutočnosť bola spotrebiteľovi náležite odôvodnená a vysvetlená tak, že sa mení výhodnosť úveru, bolo nutné považovať za nekalú obchodnú praktiku žalovaného. Tieto

skutočnosti vyplývajú z rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 21Csp/132/2016-43 zo dňa 06.02.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/76/2017-100 zo dňa 16.05.2018. Na základe vyššie uvedených skutočností mal potom súd za preukázané, že tým, že žalovaný prijal od žalobcu plnenie vo výške 1 968,-Eur, následkom sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti činila suma 968,-Eur bezdôvodné obohatenie, preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 968,-Eur žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.05.2018.

19. Žalobca v tejto súvislosti žiadal, aby mu žalovaný zaplatil primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,-Eur v súlade s ustanovením § 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

20. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia súd vychádzal z intencií rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/76/2017-100 zo dňa 16.05.2018, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu čo do výroku o uložení finančného zadostučinenia v sume 400,- Eur. Súd tiež vychádzal z toho, že v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sa osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadostučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa. Takýmto môže byť aj uplatnenie práva na vydanie bezdôvodne získaného plnením z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadostučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadostučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevylučuje možnosť žiadať finančné zadostučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý si popri vydaní bezdôvodného obohatenia uplatniť aj nárok na primerané finančné zadostučinenie za šikanózne, v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

21. V tejto súvislosti súd hodnotil všeobecné poznatky týkajúce sa žalovaného ako subjektu poskytujúceho spotrebiteľské úvery ako aj konkrétne okolnosti prípadu. Vychádzajúc z rozsiahlych poznatkov súdov a iných inštitúcií je možné konštatovať, že žalovaný je známy praktikami obchádzania protiúžerníckych opatrení prijímaných zákonodarcom. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na súdne konanie vedené pred Okresným súdom Martin sp.zn. 10C/273/2012, kde aj samotní obchodní zástupcovia žalovaného na súde potvrdili, že sú inštruovaní, aby účel úveru vyznačovali tak, aby sa obchádzali normy určené na ochranu spotrebiteľa. Inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie vykonali dňa 06.06.2012 kontrolu v sídle spoločnosti žalovaného zameranú na prešetrenie podnetov spotrebiteľov č. 929/2012 a č. 672/2012, pri ktorej zistili, že kontrolovaný subjekt pri uzatváraní Zmluvy o úvere č. 601000074 zo dňa 20.09.2011, ale aj ďalších zmlúv so spotrebiteľom postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti. Uvedeným konaním došlo k naplneniu znakov nekalej obchodnej praktiky v zmysle § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čím došlo k porušeniu § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Čo sa týka odplaty za poskytnutie úveru a administratívneho poplatku v čl. 13 Všeobecných obchodných podmienok konštatoval Krajský súd Prešov v rozsudku č. k. 3Co/89/2011 zo dňa 08.02.2012, že rozloženie ceny úveru na tretiny (úroky a administratívny poplatok) považuje súd za nekalú obchodnú praktiku žalovanej. Samotný administratívny poplatok je v porovnaní s bankami 49-násobne vyšší. Ak žalovaná realizuje obchody na finančnom trhu, tak už len samotnými úrokmi sa majú pokryť aj náklady spojené s podnikaním a tak extrémny administratívny poplatok je neobhájiteľný z hľadiska proporcionality a dobrých mravov. Nekalé obchodné praktiky pri poskytovaní spotrebiteľských úverov žalovaného analyzovala aj Európska únia, ktorá vo svojom stanovisku uviedla, že formulár zmluvy POHOTOVOSŤ, s. r. o. obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru, ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa a pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch. Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ, s.r.o., ktoré pozostávajú z úroku a iných poplatkov sa javia veľmi vysoké, prinajmenšom v niektorých

prípadoch predstavujú náklady takmer 100% ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ. Taktiež zo správ z médií vyplýva, že spoločnosť POHOTOVOSŤ s.r.o. Bratislava dlhuje na súdnych poplatkoch 980 524,- Eur, ktoré neplatí, kedy prostredníctvom bánk bolo nariadených 3 776 výkonov rozhodnutí v celkovej sume 476 223,- Eur. Z vyjadrenia Asociácie poskytovateľov spotrebiteľských úverov súd zistil, že žalovaná spoločnosť bola vylúčená z asociácie z dôvodov využívania neetických a nemorálnych praktík. Žalovaný už úvery neposkytuje, avšak spravuje existujúce (viď. televízna stanica STV1 a správy RTVS z 12.08.2018). Vyššie uvedené skutočnosti odôvodňujú návrh žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

22. Čo sa týka konkrétnych okolností prípadu, súd konštatuje, že žalovaný v prejednávanej veci napriek tomu, že je dlhodobým poskytovateľom spotrebiteľských úverov, pri uzatváraní zmluvy so žalobcom dňa 25.07.2015 nepostupoval podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, kedy neuviedol obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, ktoré náležitosti zákon ukladal aplikovať už od 11.06.2010. Konkrétne zmluva neobsahovala náležitosti § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ cit. zákona a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a tiež ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Spotrebiteľská zmluva uzavretá so žalobcom navyše veľmi sofistikovaným spôsobom uvádzala nesprávne výšku RPMN spôsobom, že po uzavretí zmluvy o úvere a jeho splatení jednorázovo bola následne toho istého dňa uzavretá dohoda o splatení úveru vo viacerých splátkach, čo malo za následok zvýšenie RPMN a tým aj zdraženie úveru. Tento spôsob nesprávneho uvedenia RPMN a zdraženia úveru nemohol postrehnúť bežný spotrebiteľ. Výška RPMN je pritom mimoriadne významnou okolnosťou, ktorá bola do zákona o spotrebiteľských úveroch aplikovaná z dôvodu, že práve tento ukazovateľ umožňuje spotrebiteľovi orientovať sa v rôznych ukazovateľoch, ktoré majú vplyv na zistenie, či je úver pre spotrebiteľa výhodný alebo nevýhodný, nakoľko ukazuje koľko spotrebiteľ za poskytnutý úver v skutočnosti zaplatí a môže si porovnať vďaka tomuto ukazovateľu jednoduchým spôsobom výhodnosť úverov poskytovaných iným dodávateľom. Nedodržanie zákonných záležitostí zákona o spotrebiteľských úveroch malo za následok, že sa na zmluvu hľadí ako na bezúročnú a bez poplatkov. Žalovaný poskytol žalobcovi úveru vo výške 1 000,- Eur, pričom žalobca musel splatiť 1 968,- Eur, kedy túto sumu aj splatil, čím došlo k tomu, že preplatil úver takmer dvojnásobne. Z uvedeného pritom vyplýva, že pokiaľ úver bol poskytnutý 25.07.2015 a mal byť splatený do 25.07.2016 je zrejmé, že žalobca splácal úver 12 mesiacov, hoci ho mal splatiť už za 6 mesiacov. Úver teda bol splácaný teda dvakrát tak dlho, ako v skutočnosti mal. Prihliadnuc na tieto okolnosti je zrejmé, že žalobca utrpel ujmu tak, ako to uviedol, pretože jednak bol pod psychickým tlakom platenia úveru po dobu 6 mesiacov, kedy úver už v skutočnosti platiť nemusel a navyše sumu 968,- Eur mohol použiť vo svoj prospech a to za situácie, keď je zrejmé, že o spotrebiteľský od nebankového subjektu žiada len osoba, ktorá má finančné problémy a teda je pod určitým psychickým tlakom. Za prežitú ujmu má nárok žalobca titulom satisfakcie a taktiež prisúdené finančné zadosťučinenie musí spĺňať odradzovaciu funkciu, teda funkciu sankčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od takéhoto nekalého konania a priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. S prihliadnutím na to, že žalobca musel spotrebiteľský úver preplatiť skoro dvojnásobne, platil ho dvojnásobne dlhú dobu a navyše ani v deň pojednávania sa žalovaný nepostaral o zaplatenie bezdôvodného obohatenia, aby napravil nezákonný stav, súd dospel k záveru, že primeraným finančným zadosťučinením je suma 200,- Eur. Súd vychádzal aj z štandardnej rozhodovacej a aplikačnej praxe súdov, kedy je bežnou sumou priznania primeraného finančného zadosťučinenia suma 200,- Eur pri bežných spotrebiteľských úveroch (rozsudok Krajského súdu v Prešove 17Co/117/2016 a 21Co/168/2016 ako aj Krajského súdu v Žiline 7Co/477/2014).

23. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že priznal žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 200,- Eur.

24. Vo zvyšku uplatnený nárok žalobcom, ktorý žiadal priznať finančné zadosťučinenie vo výške 400,- Eur zamietol.

25. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

27. V prejednávanej veci mal žalobca úspech v konaní vo výške 85,38%, nakoľko žiadal priznať bezdôvodné obohatenie v sume 968,- Eur a primerané finančné zadosťučinenie 400,- Eur, čo činí 1 368,- Eur. Bolo mu priznaných 1 168,- Eur. Preto súd priznal žalobcovi nárok voči žalovanému na náhradu trov konania vo výške 85,38%. O výške náhrady trov po právoplatnosti rozhodnutia vydá súdny úradník samostatné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.